

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
Рев2 524/06
02.11.2006. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Слободана Дражића, председника већа, Власте Јовановић, Николе Станојевића, мр Љубице Јеремић и Биљане Драгојевић, чланова већа, у парници тужиоца АА, кога заступа адвокат АБ, против туженог "ББ", ради поништаја решења, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Окружног суда у Сремској Митровици Гж.бр. 1877/05 од 22.11.2005. године, у седници већа одржаној дана 02.11.2006. године, донео је

ПРЕСУДУ

ПРЕИНАЧУЈЕ СЕ пресуда Окружног суда у Сремској Митровици Гж.бр. 1877/05 од 22.11.2005. године тако што се одбија као неоснована жалба туженог и потврђује пресуда Општинског суда у Инђији П1. бр. 47/04 од 17.11.2004. године.

Образложење

Пресудом Општинског суда у Инђији П1. бр. 47/04 од 17.11.2004. године, ставом првим изреке, поништено је решење генералног директора туженог "ББ" бр. 447-08-04 од 01.04.2004. године и тужени обавезан да тужиоца врати на посао у року од осам дана по правноснажности пресуде а ставом другим изреке је обавезан тужени да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 20.400,00 динара, у року од 15 дана по правноснажности пресуде.

Пресудом Окружног суда у Сремској Митровици Гж.бр. 1877/05 од 22.11.2005. године жалба туженог је као основана усвојена и пресуда Општинског суда у Инђији П1. бр. 47/04 од 17.11.2004. године преиначена тако што је тужбени захтев тужиоца којим је тражио поништај решења генералног директора туженог "ББ" бр. 447-08-04 од 01.04.2002. године и враћање тужиоца на посао у року од осам дана као и накнада трошкова вођења парничног поступка одбијен као неоснован.

Против наведене правноснажне пресуде Окружног суда у Сремској Митровици у законском року изјавио је ревизију тужилац због погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијану пресуду у смислу члана 386. раније важећег Закона о парничном поступку који се примењује на основу члана 491. став 1 и 4. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС", бр. 125/04), Врховни суд је нашао, да је ревизија тужиоца основана.

У проведеном поступку нема битне повреде одредаба парничног поступка из члана 354. став 2. тачка 11. ЗПП на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању тужилац је био радник туженог на основу решења о заснивању раднога односа на неодређено време бр. 2649 од 25.06.1985. године. Дана 01.04.2004. године тужиоцу је покушано уручење уговора о уређивању права, обавеза и одговорности бр. 438-08-04. Овим уговором ништа није измењено у погледу дотадашњег радно-правног статуса тужиоца, тј. тужилац би и по одредбама овог уговора обављао послове радника на преси II групе, на које је и до сада био распоређен уз поштовање ограничења из решења о утврђивању инвалидности бр.Д-9417 од 11.02.1999. године. Тужилац је након обављеног разговора са генералним директором одбио да потпише наведени уговор, који је истог дана истакнут на огласну таблу предузећа. Генерални директор туженог је применом одредаба члана 97, члана 103. и 120. Закона о раду под бр. 447-08-04 истога дана, тј. 01.04.2004. године, донео спорно решење о престанку раднога односа тужиоцу, а због одбијања да тужилац потпише понуђени уговор о уређивању права, обавеза и одговорности.

Закон о раду ("Службени гласник РС", бр. 70/01) чланом 103. став 1. прописује, да послодавац може да понуди запосленом закључење уговора о раду под измењеним условима, ставом 2. да послодавац може да понуди закључивање уговора о раду у смислу става 1. овога члана, само из оправданог разлога, и ставом 3. да запосленом који одбија да закључи уговор о раду у смислу става 2. овога члана, послодавац може да откаже уговор о раду.

Имајући у виду утврђене релевантне околности конкретног случаја и цитирану регулативу члана 103. Закона о раду, по становишту Врховног суда, правилно првостепени суд закључује да је оспорено решење туженог о престанку раднога односа тужиоцу незаконито, јер за доношењем истога нису били испуњени законом прописани основни услови: да је тужиоцу понуђено закључење уговора под измењеним условима и да је таква понуда учињена из оправданих разлога. Следом таквог закључка, правилно је првостепеном пресудом усвојен тужбени захтев тужиоца за поништај решења туженог од 01.04.2004. године уз обавезу

туженог да тужиоца врати на посао. Образложење првостепене пресуде садржи потпуне правилне и аргументоване разлоге о свим одлучним чињеницама, које прихвата и ревизијски суд.

Закључак жалбеног суда да доношење новог закона којим је регулисана област рада представља оправдани разлог када послодавац затеченом раднику може дати понуду за закључење новог уговора о раду, па ако запослени радник ту понуду одбије, да му радни однос може престати по одредби члана 103. став 3. Закона о раду, је правно неприхватљив јер је супротан садржини одредбе члана 167. Закона о раду, којом је прописано да запослени који су до дана ступања на снагу овога закона (21.12.2001. године) засновали радни однос уговором о раду у складу са прописима који су били на снази до дана ступања на снагу овога закона, нису у обавези да поново заснују радни однос закључивањем новог уговора о раду. Значи, такви радници остају у радном односу на основу раније закључених уговора о раду и настављају рад на пословима који су им поверени. Са тих разлога, Врховни суд је преиначио другостепену пресуду (засновану на изложеном правно неутемељеном закључку) тако што је одбио жалбу туженог и потврдио првостепену пресуду.

Са изложених разлога, применом члана 395. став 1. ЗПП је одлучено као у изреци.

Председник већа - судија,

Слободан Дражић, с.р.

За тачност отправка

Управитељ писарнице

Мирјана Војводић

нн